

PATRIARHIA ROMÂNĂ

Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă „ Sfânta Maria “

511 Adelaide Road, Berhampore, Wellington 6023 , Noua Zeelandă
Telefon : 064 4 389 1630

CUVÂNTUL DE WELLINGTON

Buletin Parohial nr.17 Ianuarie 2011

Din acest număr:

- *Stiri din parohia noastra;
- *Catehismul creștinului ortodox;
- *Sărbătorile lunii Ianuarie;
- *Pagina copiilor;

Sedința Anuală a Adunării Eparhiale

Prin adresa nr. 30 din 20 ianuarie 2011, Preasfintitul Părinte Mihail ne-a transmis convocarea pentru Adunarea Eparhială de anul acesta.

Ședința Consiliului Eparhial va avea loc sâmbătă 26 februarie după slujba vecerniei iar Ședința Adunării Eparhiale-duminică 27 februarie, după Sfânta Liturghie, la Catedrala “Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Melbourne, Victoria-Australia.

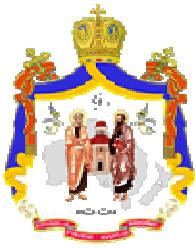
Informăm și pe această cale pe cei doi membrii mireni ai parohiei noastre, despre acest eveniment și despre datoria de a participa la Ședința Adunării Eparhiale.

Prezentăm în continuare ordinea de zi a Adunării Eparhiale.

1. Rugăciunea de deschidere a sedinței: *Impărate Ceresc.*
2. Prezența
3. Cuvântul de deschidere al Preasfintitului Părinte Mihail.
4. Prezentarea rapoartelor de activitate pe perioada ianuarie 2010- decembrie 2010.
5. Dezbaterea și aprobarea rapoartelor prezentate;
6. Prezentarea, discutarea și aprobarea bugetului general pe anul 2011;
7. Prezentarea datelor referitoare la cumpărarea proprietății Centrului Eparhial și supunerea spre aprobare ca Mănăstirea Izvorul Tămăduirii să funcționeze pe această proprietate;
8. Înregistrarea Protopopiatelor Australiei și Noii Zeelande;
9. Prezentarea, predarea și intrarea în vigoare a textului noului *Statut pentru Organizarea și funcționarea Episcopiei Ortodoxe Române a Australiei și Noii Zeelande* cu îmbinătățile Cancelariei Sfântului Sinod și cu formulările completate la ședința *Comisiei Canonice, juridice și pentru disciplină a Sfântului Sinod*, care au fost aprobate în ședința Sfântului Sinod din data de 29 octombrie 2010.
10. Diverse;
11. Cuvântul de încheiere al Preasfintitului Părinte Mihail;
12. Rugăciunea de încheiere: *Cuvine-se cu adevărat.*

Programul liturgic din luna Ianuarie

- *Vineri 31.12.2010 – Slujba de Te deum cu ocazia Anului Nou- ora 19:00;
- *Sâmbătă 01.01.2011- Acatistul Sfântului Vasile cel Mare-ora 9:30; Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare-ora 10:30; Praznicul Tăierii Imprejur cea după Trup a Domnului;
- *Duminică 02.01.2011- Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf. Liturghie ora 10:30 -Duminica dinaintea Botezului Domnului (Săptămâna a 30-a după Rusalii);
- *Joi 06.01.2011 Botezul Domnului-Epifania; Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf. Liturghie ora 10:00; Slujba de sfințire a Aghieasmei Mari –ora 12:00;
- *Vineri 01.07.2011 – Soborul SF. Prooroc Ioan Botezătorul și Înainte mergătorul Domnului-Acatist ora 10:00;
- *Sâmbătă 08.01.2011-Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 09.01.2011- Acatistul Maicii Domnului -ora 9:30; Sf. Liturghie ora 10:30 (Duminica după Botezul Domnului);
- *Vineri 14.01.2011- Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- * Duminică 16.01.2011 – Acatistul Maicii Domnului -ora 9:30; Sf. Liturghie ora 10:30 (Duminica Vindecării celor 10 leproși);
- * Luni 17.01.2011- Acatistul Sf. Antonie cel Mare ora 10:00;
- *Vineri -21.01.2011- Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- *Sâmbătă 22.01.2011 -Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 23.01.2011 -Acatistul Maicii Domnului - ora 9:30; Sf. Liturghie ora 10:30 (Duminica a 31-a după Rusalii-Vindecarea orbului din Ierihon);
- *Vineri 28.01.2011-. Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- *Sâmbătă 29.01.2011 -Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 23.01.2011 -Acatistul Sfinților Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur - ora 9:30; Sf. Liturghie ora 10:30 (Duminica a 32-a după Rusalii-a lui Zaheu);

In contextul declarării ,de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a anului 2011 ca anul”Tainei Sfântului Botez și al Sfintei Cununi”vă prezentăm în continuare cuvintele „Catehismului creștinului ortodox”despre Taina Sfântului Botez.

Dreptul de a savarsi Botezul il are numai episcopul sau preotul 504 (Can. 46-50, ale Sf. Apostoli). In lipsa de preot poate boteza si calugarul simplu sau diaconul, iar la vreme de mare nevoie, daca pruncul e pe moarte, il poate boteza orice crestin, barbat sau femeie si chiar tatal pruncului. Cum? – Afundand pruncul de trei ori in apa curata si rostind formula sfanta a Botezului: «Boteza-se robul (roaba) lui Dumnezeu (numele) in numele Tatalui si al Fiului si al Sfântului Duh, Amin»505 (Can. 44-45 al Sf. Nichifor Marturisitorul si Marturisirea Ortodoxa, partea I, Raspuns la intreb. 103, trad. cit. p. 93).

Dar daca cel botezat astfel ramane in viata, preotul va completa slujba Botezului, dupa randuiala obisnuita, dar numai de la cufundare inainte, adica nu se mai citesc exorcismele si nu se mai face Sfintirea apei, ci numai il miruiește cu Sf. Mir, citindu-i rugaciunile care urmeaza de aici inainte506 (Ghenadie, fost Episcop de Arges, Liturgica, Buc. 1877, p. 182; Pr. Prof. Dr. Ene Braniste, Liturgica speciala, Ed. Inst. Biblic, Bucuresti, 1980, p. 356).

Unde se savarseste Botezul?

In pridvorul sau pronaosul bisericii. Canoanele opresc savarsirea Botezului nu numai in case, ci chiar in paraclisele din casele particulare507 (Can. 59, Sinod. VI ecum. si Can. 31 al aceluiasi Sinod). Numai in cazuri cu totul rare si de mare nevoie, frig grozav, pericol de moarte pentru prunc etc., se ingaduie savarsirea Botezului in case.

Cand se savarseste Botezul?

Pentru Botezul pruncilor, nu exista zile sau ceasuri hotarate, pentru ca sa nu se intample sa moara nebotezati. Daca pruncul e firav si exista temere ca nu va trai, el poate fi botezat indata dupa nastere508 (Con. 38 al Sf. Nichifor Marturisitorul; Simion al Tesalonicului, Despre Sfintele Taine, cap. 61 si 62 (trad. rom, p. 72, 77); Rugaciune la insemnarea pruncului cand i se pune numele a opta zi dupa nastere, in Molitfelnic (editia 1984, p. 13-14)). Daca nu, Botezul se face de obicei la opt zile dupa nasterea pruncului, sau in orice zi de sarbatoare dupa Liturghie.

Ce sunt nasii? Care e rostul lor la Botez si care sunt datoriile lor fata de fini?

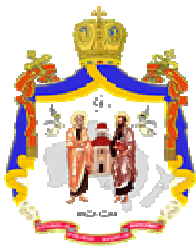
Nasii sunt persoanele in varsta care insotesc pe prunc la Botez, raspunzand si facand cuvenita marturisire de credinta in locul si in numele pruncului ce se boteaza. Ei sunt parintii sufletesti ai pruncului, nascandu-l pentru viata cea noua, in Duhul, asa cum parintii l-au nascut pentru viata cea trupeasca. Sunt totodata garanti (sau chezasii) ai acestuia in fata lui Dumnezeu si a Bisericii, chezasuind ca pruncul (finul) va fi crescut in credinta crestina si ca va fi un bun credincios509 (Dionisie Pseudo-Areopagitul, Despre ierarhia bisericeasca, VII, 3, trad. rom. de Pr. C. Iordachescu, 1932, p. 150-152 si Simion al Tesalonicului, Despre Sfintele Taine, cap. 62, trad. rom. p. 76).Nasul trebuie sa fie crestin ortodox510 (Sf. Simion al Tesalonicului, Despre Sfintele Taine, cap. 62, trad. rom. p.73 si Randuiala inaintea Sf. Botez, in “Molitfelnic”, ed. 1937, p. 14) si bun credincios, in varsta si de acelasi sex cu pruncul ce se boteaza. Nu pot fi nasi parintii copilului. Este bine ca pentru fiecare nou botezat sa fie numai un nas. Nasul este dator sa se ingrijeasca de viata religioasa si morala a finului sau si la vremea cuvenita sa-l invete adevarurile credintei crestine. Sa-i fie invatator si indrumator in cele sufletesti, sarguindu-se a face din el un bun credincios si vrednic madular al Bisericii in care a intrat prin Botez. La randul sau, finul este dator sa asculte pe nas si sa-l respecte, la fel ca pe parintii sai dupa trup.

Inainte de slujba Botezului ce randuiala se indeplineste pentru cel ce vine sa se boteze?

Se indeplineste mai intai Randuiala la facerea catehumenului, adica se face pregatirea celui ce are sa fie botezat. Aceasta randuiala se face in fata usilor bisericii, in pridvor, deoarece cel nebotezat, nefiind inca spalat de pacatul stramosesc, nu e madular al Bisericii si nici cetatean al cerului ale carui usi ni le deschide numai Botezul511 (Simion al Tesalonicului, Despre tamosirea bisericii, cap. 155, trad. rom. p. 129).

Care sunt partile principale ale slujbei facerii catehumenului?

Sunt: exorcismele, lepadarile si impreunarea cu Hristos.

Ce sunt exorcismele?

Sunt rugaciuni in care preotul roaga pe Dumnezeu sa indeparteze de la catehumen toata puterea cea rea a diavolului.

Dar lepadarile si impreunarea cu Hristos ce sunt?

Sunt intreita lepadare a catehumenului sau a nasului, in numele catehumenului, de satana, urmata de intreita lui asigurare ca s-a unit cu Hristos.

In timpul lepadarilor, catehumenul e intors cu fata spre Apus sufland si scuipand intr-acolo de trei ori, deoarece Apusul e nu numai locul de unde vine intunericul, ci si locul celui rau, al lui satana, care e numit si "stapanitorul intunericului" (Luca 22, 32; Efes. 6, 6, 12; Col. 1, 13). Urmand deci cuvintelor Sfantului Apostol Pavel, care ne indeamna "sa lepadam dar lucrurile intunericului si sa ne imbracam cu armele luminii" (Rom. 13, 12), catehumenul scuipa pe diavol, in semn ca s-a lepadat cu totul de el si de faptele lui, adica de pacate. Si, dimpotriwa, atunci cand catehumenul (nasul) marturisesti unirea sa cu Hristos, o face cu fata spre Rasarit, caci intr-acolo era zidit Raiul (Fac. 2,8), din care au fost izgoniti primii oameni in urma pacatului si pe care ni-l deschide iarasi Botezul si tot de acolo ne rasare nu numai soarele, izvorul luminii, ci ne-a si venit Lumina cea adevarata a sufletelor, Hristos, Care este numit adesea "Soarele dreptatii" sau "Rasaritul cel de sus" (Luca 1, 78, comp. si Zah. 3, 3, 8; 6, 12 si Mal. 4, 2).

Unirea cu Hristos se face prin credinta, iar dovada se face prin marturisirea credintei crestine, adica prin rostirea Crezului. (Cand cel ce se boteaza e prunc, Crezul trebuie sa-l spuna nasul, in numele pruncului, iar nu altcineva).

Cum trebuie intelese exorcismele si lepadarile de la Botez?

Exorcismele si lepadarile nu inseamna ca Biserica socoteste pe cei ce vin la Botez ca stapaniti cu adevarat de diavol, cum sunt demoniacii, indracitii sau cei munciti de duhuri necurate, ele vor sa spuna numai ca cel ce nu-L are inca pe Hristos se afla in robia pacatului, si deci in puterea diavolului, care stapaneste pe cei in pacat, sau in afara harului (Efes. 2, 2). Din aceasta robie il elibereaza Biserica pe catehumen prin exorcisme si lepadari, trecandu-l sub puterea lui Hristos, Stapanul nostru cel adevarat si bun.

Care sunt cele mai de seama ierurgii in legatura cu omul?

Sunt cele ce se savarsesc la nasterea omului si cele care se savarsesc la moartea lui, sau in legatura cu pomenirea mortilor.

Care sunt ierurgiile in legatura cu nasterea?

Sunt urmatoarele:

- a) Randuiala de ziua intai pentru femeia lehuza, indata dupa nastere;
- b) Rugaciunea la insemnarea pruncului, cand i se pune numele; a opta zi dupa nastere;
- c) Randuiala imbisericirii pruncului si a curatirii lehuzei, la 40 de zile dupa nastere.

Cea dintai se savarseste in casa femeii care a nascut, iar celelalte doua, la biserica.

Cum se face randuiala in ziua intai si care este rostul ei?

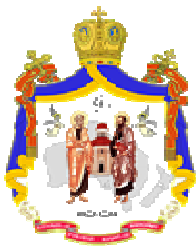
In ziua intai dupa nasterea pruncului, preotul face sfintirea cea mica a apei. Apa sfintita acum e ca o preinchipuire a botezului⁵⁶³ (Sf. Simion al Tesalonicului, Despre Sf. Taine, cap. 59, p. 71). Cu ea se strobeste casa, lehuza, pruncul, moasa si toti ai casei. Apoi preotul citeste trei molitve pentru femeia lehuza, in care se roaga pentru grabnica ei ridicare din patul nasterii, pentru iertarea pacatelor ei, pentru ocrotirea ei si a pruncului de bantuiala duhurilor necurate si pentru curatirea mamei de intinaciunea trupeasca pricinuita de nastere, intrucat, precum zice Psalmistul (Ps. 50, 6), suntem zamisliti intru faradelege si nascuti in pacat. Cu acelasi scop rosteste acum preotul si o rugaciune deosebita pentru moasa si alta pentru celelalte persoane care au ajutat la nastere, intrucat atingerea de lehuza si de prunc le este socotita ca o intinare, de care trebuie curatati⁵⁶⁴ (Ibidem, p. 71). Din apa Sfintita cu acest prilej se obisnuieste a se pune in baia (scaldatoarea) copilului, in primele trei zile dupa nastere.

Care este randuiala din ziua a opta dupa nastere?

In ziua a opta dupa nastere, pruncul e adus de moasa la biserica si, stand afara in pridvor inaintea usilor ca unul ce nu este inca botezat si imbisericit, preotul il binecuvanteaza, facandu-i semnul crucii la frunte, pentru luminarea mintii si a gandurilor; la gura, pentru sfintirea cuvantului si a suflarii, si la piept, pentru ferirea inimii de poftete si patimile trupesti; apoi ii citeste o rugaciune pentru punerea numelui, care inseamna un fel de pregatire pentru botez. De obicei, in timpul din urma, preotii impreuneaza aceasta randuiala fie cu cea din ziua intai, fie cu cea a botezului.

Datina de a pune numele pruncului a opta zi dupa nastere este veche, fiind mostenita din Legea Veche, care oranduieste aceasta zi pentru curatirea pruncilor de sex barbatesc, prin taierea imprejur si prin punerea numelui (Lev. 12, 3). Noi, crestinii, am pastrat-o fiindca si Mantuitorul insusi – supunandu-Se Legii – a fost taiat imprejur a opta zi dupa nastere, rand I s-a pus numele de Iisus (Luca 2, 21).

Numele care se da la botez este de obicei numele nasului sau al Sfantului zilei, sau al altui sfant pe care parintii il aleg copilului ca patron sau ocrotitor. Este bine sa se puna nume de sfinti din calendarul ortodox sau din cele obisnuite in popor. Sfantul al carui nume il purtam trebuie sa fie pentru noi nu numai un ocrotitor sau pazitor, ci si un model de urmat si un indemn statornic spre adevarata vietuire crestineasca.

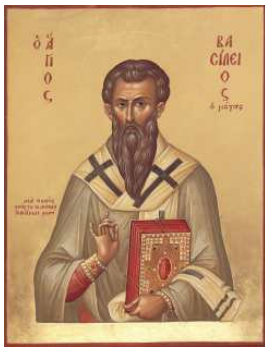
1 Ianuarie - Tăierea împrejur, cea după trup, a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Astăzi, la opt zile de la Nașterea Sa, Domnul rabdă tăierea împrejur cea după trup, ca împlinind Legea, să dea în lături rânduiala trupească a legii vechi și să aducă în lume o tăiere împrejur nefăcută de mână: Taierea-Împrejur cea duhovnicească a Sfantului Botez, adică "dezbracarea de trupul pacatelor carni" (Col.2.11). Ca Fiu al Lui Dumnezeu și ca mare întemeietor al Testamentului celui vesnic, o data cu supunerea Sa la rânduiala taierii împrejur, Domnul astăzi pune capăt, deci, legii vechi și face început rânduiei Testamentului celui Nou, scris pe tablele inimii oamenilor.

Drept aceea, noi creștinii nu mai suntem ținuți la taierea-împrejur cea trupească, dar suntem ținuți să ne supunem și să împlinim rânduielele unei adevărate taieri-împrejur duhovnicești. Suntem datori, îndeosebi, ca Noul Legământ, întemeiat de Domnul Iisus să savarsească în noi o deplină supunere față de Dumnezeu, a trupului nostru și a poftelor lui, o deplină dăruire, o deplină pătrundere cu puteri sfinte a acestui trup și a cerintelor lui, lucrare atât de însemnată în lupta noastră duhovnicească, pentru că nu este vorba de o tăiere-împrejur numai a trupului, ci este vorba de o tăiere-împrejur a inimii noastre, adică o tăiere-împrejur care atinge toate gândurile, toate voiele, toate simțirile noastre cele mai tainice, îndepărtând tot ce nu poate merge împreună cu o adevărată căutare a lui Dumnezeu. Și această tăiere-împrejur a inimii nu-i cu puțință fără o adâncă sfortare. Sărbătoarea Taierii-Împrejur este însă și sărbătoarea numelui lui Iisus. Ca taindu-se împrejur, Domnul a fost numit cu numele Iisus, cum spusese ingerul, mai înainte de a se fi zămislit. El în pantecele Fecioarei. Și praznicul acesta ne aduce aminte că loc de seamă trebuie să aibă chemarea acestui nume în viața noastră duhovnicească și cât de mare putere are acest sfânt nume: "Ca Dumnezeu L-a preînaltat și I-a dat lui nume, care este mai presus de orice nume, că în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al acelor cerești și al celor pământesti și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească, că Domnul este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu Tatăl" (Filip. 2,9-11) "Și, acum, Doamne, întinde mâna Ta, ca să se facă tamaduire, minuni și semne prin numele lui Iisus, robul Tau cel sfânt" (Fapte 4,29-30)".

Aceasta am luat-o de la Sfinții Părinți și o prăznuim o data cu începutul cununii anului. Și facem sărbătoare și zi domnească, pentru toate căte Domnul S-a smerit și le-a primit pentru noi. Și dacă s-au întors părinții Sai acasă, Iisus a vietuit după firea omenească, crescând cu vârsta, cu înțelepciunea, și cu Darul, spre mântuirea noastră. Dumnezeului nostru, slava! Amin.

1 Ianuarie – Sfântul Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei

Acest între Sfinți, Părintele nostru Vasile cel Mare a trăit între anii 330-379, în vremea Sfantului și marelui împărat Constantin și, până în zilele împăratului Valens, cel căzut în rătăcirea lui Arie. S-a născut în Cezareea Capadociei, din părinți dreptcredincioși și înstăriți, Emilia și Vasile, tatăl său fiind un luminat dascăl în cetate.

Iubitor de învățatură și înzestrat pentru carte, Sfantul Vasile și-a îmbogățit mintea cercetând, rând pe rând, scolile din orașul sau Cezareea, apoi din Bizanț, mergând până și la Atena, cea mai înaltă școală din timpul său, unde a întâlnit pe Sfantul Grigorie de Nazianz, cu care a strâns o strânsă și sfântă prietenie.

A fost înaltat la scaunul de Arhiepiscop al Cezareei în anul 370, în vremuri grele pentru Biserica, când ereticii lui Arie și Macedonie izbutiseră să aibă de partea lor pe însuși împăratul Valens. Sfantul Vasile a dus o luptă aprigă, cu scrisul și cuvântul, luminând creștinătatea și apărând dogma Sfintei Treimi. Și-a atras mania împăratului și a suferit multe prigoniri din partea lui, pentru apărarea acestei

dogme de capetenie a creștinătății.

Sfantul Vasile a îndreptat și unele lipsuri ale monahismului din timpul său, chemându-i pe moanahi să se nevoiască nu numai în folosul mântuirii personale, ci și în folosul aproapelui. Este cel dintâi ierarh care a întemeiat, pe lângă Biserica, azile și spitale, în ajutorul celor săraci și neputincioși, indemnând pe cei înstăriți să folosească avuțiile lor, ajutând pe cei nevoiași și lipsiți.

S-a mutat către Domnul la vârsta de 50 de ani, în ziua de 1 ianuarie, plans de credincioși și de necredincioși, care-l iubeau și-l cinsteau pentru bunătatea și înțelepciunea lui. Cei zece ani ca arhiepiscop în Cezareea Capadociei i-au fost de ajuns, pentru că el sa între în istorie cu numele de Sfantul Vasile cel Mare. Pentru rugăciunile lui, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Ianuarie- Sfânta si Dumnezeiasca Arătare a Domnului Dumnezeu si Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dupa intoarcerea Sa de la templul din Ierusalim, unde ramasese, la doisprezece ani, Domnul Iisus s-a aflat in Galileea, in cetatea Nazaret, unde a crescut, tainuindu-Si inaintea oamenilor puterea si intelepciunea dumnezeirii Sale, pana la treizeci de ani, ca necuviinta se socotea la iudei, ca cineva, inainte de treizeci de ani, sa tie randuiala de dascal sau preot.

Pentru aceasta si Hristos, pana la atatia ani, nu a inceput propovaduirea Sa. Si vietuia in Nazaret cu Precurata Maica Sa si cu Dreptul Iosif, care era tamplar, pana ce acela a fost viu, cu care impreuna se si ostenea la lucrul tamplariei. Iar murind acela, singur lucra cu mainile Sale, castigandu-si hrana lui si a Preacuratei Maicii Sale, din osteneala mainilor, ca sa ne invete pe noi a nu ne lenevi, nici a manca painea in zadar.

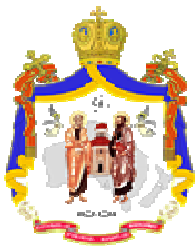
Si implinindu-se acei treizeci de ani si vremea dumnezeiestii Lui aratari venind, ca sa se arate lui Israel, cum zice Scriptura, atunci a venit cuvantul lui Dumnezeu catre Ioan, fiul lui Zaharia, in pustie, trimitandu-l pe el ca sa mearga si sa inceapa a boteza cu apa. Si i-a dat lui si

un semn incredintat, dupa care putea sa cunoasca pe Mesia, Cel ce atunci venise in lume, precum singur Botezatorul ne spune, zicand: "Cel ce m-a trimis sa botez cu apa, Acela mi-a zis mie: desupra Caruia vei vedea Duhul, pogorandu-Se si ramanand peste El, Acela este Cel ce boteza cu Duh Sfânt." Deci, ascultand Ioan cuvantul lui Dumnezeu, a venit in partea Iordanului, propovaduind botezul pocaintei, intru iertarea pacatelor, el fiind acela de care zisesse proorocul Isaia mai inainte: "Eu sunt glasul celui ce striga in pustie: Gatiti calea Domnului, drepte faceti cararile Lui."

Si ieseau la dansul oamenii din toata latura Iudeii si a Ierusalimului si se botezau in raul Iordanului, de la dansul, marturisindu-si pacatele lor. Atunci, a venit si Iisus din Galileea la Iordan, catre Ioan, ca sa se boteze de la dansul. Si era vremea cand Ioan spusese poporului, zicand: "Vine dupa mine, Cel mai tare decat mine, Caruia nu sunt vrednic sa-I dezleg curelele incaltamintelor Lui. Ca eu v-am botezat cu apa, iar Acela va va boteza cu Duhul Sfânt." Deci, a venit atunci si Iisus sa se boteze, macar ca nu ii trebuia botezul, ca unul ce era curat si nespurcat, si din Preacurata si Preasfanta Maica-Fecioara se nascuse, fiind El si Izvorul a toata curatia si sfintenia. Insa, ca Cel ce a luat asupra Sa pacatele a toata lumea, ca Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridica pacatul lumii, a venit la rau, ca sa le spele pe ele cu botezul pocaintei. A venit la ape, ca sa sfinteasca firea apelor, a venit sa se boteze, ca sa ne gateasca noua scaldatoarea Sfantului Botez, la Ioan a venit, ca acesta sa fie pentru dansul martor nemincinos, ca unul ce a vazut pe Duhul Sfânt pogorandu-se peste El, Care se boteza, si glasul Tatalui de sus a auzit. Si L-a cunoscut Ioan cu Duhul si se apara, zicand: "Eu am trebuinta sa ma botez de la Tine si Tu vii la mine?" Ca Ioan avea trebuinta, cu adevarat, de botezul cel de la Domnul, ca cela ce era in pacatul neascultarii, cel adus de Adam asupra a tot neamul omenesc. Iar Domnul a zis catre dansul: "Lasa acum, ca asa se cade noua a implini toata dreptatea." Ca si cum ar fi zis: "Mi se cade Mie sa implinesc si aceasta porunca a lui Dumnezeu." Ca porunca a Lui era cu adevarat botezul lui Ioan, precum intelege Sfantul Ioan Gura de Aur.

Si s-a botezat, Iisus, de treizeci de ani fiind, de vreme ce, la varsta de treizeci de ani, omul se pleaca cu lesnire catre tot pacatul. Ca graieste Sfantul Ioan Gura de Aur: "Cea dintai varsta a copilariei are multa nestiinta si nebunie; cea de a doua varsta a tineretilor, cu pofta trupeasca se aprinde; iar cea de treizeci de ani, varsta barbatului desavarsit, aceasta robeste pe om tuturor pacatelor. Deci, pentru aceasta si Hristos Domnul a asteptat pana la aceasta varsta cu Botezul, ca la toate varstele sa implineasca voia Domnului si sa sfinteasca firea noastra si sa ne dea putere ca sa biruim patimile si sa putem scapa de pacatele cele de moarte. Iar, dupa Botezul Sau, Domnul a iesit indata din apa, adica, n-a zabovit in apa. Se spune, in adevar, ca Sfantul Ioan Botezatorul, pe fiecare om care se boteza, il afunda in apa pana la grumaji si-l tineasa pana ce toate pacatele sale isi marturisea si atunci il lasa pe el si iese din apa. Dar Hristos, fiind fara de pacat, n-a zabovit in apa, si pentru aceasta Evanghelia zice ca a iesit indata din apa.

Si, iesind Domnul din rau, i s-au deschis Lui cerurile, stralucind de sus o lumina in chip de fulger si Duhul lui Dumnezeu spre Domnul, Cel ce S-a botezat, S-a pogorat, la vedere, ca un porumbel. Caci, precum in zilele lui Noe, micsorarea apelor a vestit-o o porumbita, tot asa si aici, micsorarea pacatului s-a vestit cu asemanarea porumbelului.

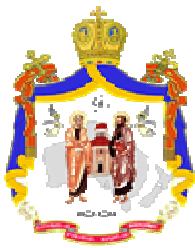
Și Duhul Sfânt S-a aratat sub aceasta asemanare, fiindca aceasta pasare este curata si iubitoare de oameni si blanda si fara rautate si la loc urat nu sta. Asa, si Duhul Sfânt, este izvor al curatiei, izvor adanc al iubirii de oameni, invatator al blandetilor, vistier al bunatatilor, si fuge de la cel ce se tavaleste in mocirla pacatului, fara de pocainta. Si, pogorandu-se Duhul Sfânt, ca un porumbel, peste Iisus Hristos, s-a auzit un glas din cer, zicand: "Acesta este Fiul Meu cel iubit, intru Care am binevoit." Aceluia se cuvine slava si stapanirea in vecii vecilor! Amin.

7 Ianuarie - Soborul Sfântului Prooroc, Mergătorului înainte si Botezătorului Ioan.

Ziua de astazi, a doua zi dupa Botezul Domnului, este inchinata preamaririi Sfântului Ioan Inaintemergatorului, ca unul care, botezand pe Mantuitorul in Iordan, a descoperit cel dintai lumii, dupa semnul ce i se dase de sus, ca Domnul Iisus este cu adevarat Mesia, Marele Trimis al lui Dumnezeu, Mesia cel asteptat de toata lumea si de noi, sa vina sa ne curete, sa ne sfinteasca, sa ne lumineze, sa ne primeasca viata si fiinta noastra de oameni, mereu si de-a pururea si sa ne mantuiasca.

Dar Sfântului Ioan a fost Prooroc si un Inaintemergator fata de Mantuitorul Iisus, in toata viata si stradania lui. Mai intai, Sfântul Ioan este pecetluit cu aceasta chemare inca de la venirea lui pe lume, printr-o nastere minunata si vestit de inger (*Luca 1, 17,76*); apoi, inca de foarte tanar, el este un Prooroc al pocaintei. El iubeste infranarea si viata aspra din pustia Iordanului. Aici traieste el, predica, marturiseste si boteaza in Iordan, pe cei care cred in el (*Luca 3, 1-6; Matei 3, 2-6*); predica lui era: schimbarea vietii; intoarcerea la Dumnezeu si impacarea cu El, pentru a primi viata noua pe care o aduce Imparatia lui Mesia: "Pocaiti-va ca s-a apropiat Imparatia cerurilor" (*Matei 3,2*). El este cel dintai care face ceea ce predica, prin infranarea si viata grea pe care o duce. Imbracat in haina aspra, de par de camila, nemancand paine, nici band vin (*Matei 3,4; Luca 7,33*), granindu-se doar cu lacuste si miere salbatica, ca un adevarat inger in trup, cum il arata unele icoane; Botezul lui Ioan nu era botezul nostru al crestinilor. El insusi facea deosebire intre cele doua botezuri: "Eu va botez cu apa spre pocainta. Mesia va boteza cu Duh Sfânt si cu foc, spre mantuire" (*Matei 3, 11*). Dar Sfântul Ioan, si pentru botezul sau, cere "roada vrednica de pocainta" (*Matei 3,8*), dragoste de oameni, milostenie, dreptate, omenie, osandind pe fatarnicii care-l ispiteau, carora el le spunea "pui de vipera" (*Matei 3,7*); atat de mare faima de prooroc al Domnului isi atrasese Ioan, ca multi se intrebau: "Nu cumva Ioan este Hristos-Mesia?" Iar Ioan le raspundea: "Nu sunt eu Hristos. Eu sunt glasul celui ce striga in pustie: Gatiti calea Domnului, drepte faceti cararile Lui. Sunt solul trimis sa gatesc calea inaintea Lui, Eu va botez cu apa, dar in mijlocul vostru sta Unul, pe care voi nu-L stiti, Care este mai mare decat mine si eu nu sunt vrednic sa-I dezleg cureaua incaltamintelor Lui. Si tocmai pentru aceasta am venit, botezand cu apa, ca El sa fie cunoscut in Israel (*Ioan 1,31*); Mantuitorului insusi cinsteste pe Sfântul Ioan, ca pe un adevarat Prooroc al Domnului. Vorbind despre Ioan, Mantuitorul spune: "Ce ati iesit sa vedeti in pustie? Un prooroc? Da, va spun, dar si mai mult decat un prooroc. Adevar va spun ca, intre cei nascuti din femeie, nu s-a sculat unul mai mare decat Ioan Botezatorul" (*Matei 11,7-11*). Iar dovada cu fapta este ca Iisus S-a lasat botezat de Ioan, in Iordan. In toata Evanghelia, de altfel, Ioan este pentru Mantuitorul, un martor al lui Dumnezeu, de mare incredere; momentul de culme, din viata Sfântului Ioan a fost, insa, momentul cand, botezand, Ioan descopera, in sfarsit, printre oamenii din vremea lui, pe Hristos-Mesia, in persoana Domnului Iisus, dupa semnul ce i s-a incredintat: "Am vazut Duhul pogorandu-se, din cer, ca un porumbel si a ramas peste El. Si eu nu-L cunosteam pe El, marturiseste Ioan, dar Cel ce m-a trimis sa botez cu apa, Acela mi-a zis: "Peste Care vei vedea Duhul pogorandu-se si ramanand peste El, Acela este Cel ce boteaza cu Duh Sfânt. Si eu am vazut si am marturisit ca Acela este Fiul lui Dumnezeu (*Ioan 1,32-34*). E ceasul din viata Sfântului pe care-l praznuim astazi, la 7 ianuarie. E ceasul cand Ioan intelege ca, la Botezul sau in Iordan, Domnul Hristos era, de fapt "Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridica pacatele lumii" (*Ioan, 1,29*), Care S-a botezat, adica, pentru noi, El fiind fara de pacat; dar, insasi slujirea Sfântului Ioan fata de Mantuitorul, din clipa aceasta, se schimba si se face o fierbinte daruire pentru Domnul Iisus, pana la jertfa. Asa, pe doi din cei mai buni ucenici ai sai,

Sfantul Ioan ii indeamna sa se duca si sa urmeze pe Domnul Iisus (*Ioan,1,35-40*). Iar, cand cativa din ucenicii sai incearca sa destepte o pornire de invidie in inima invatatorului lor, fata de Mantuitorul, Sfantul Ioan, printr-o zguduitoare inaltime de suflet, le raspunde: "Un om nu poate sa ia nimic, daca nu-i este dat de sus. Cel ce vine din cer este mai presus de toti. Trebuie ca El sa creasca, iar eu sa ma micsorez". (*Ioan,3,27-31*); si, iata, acum, si sfarsitul. In lupta lui pentru trezirea sufletelor, Sfantul Botezator nu putea sa nu se intalneasca si cu pacatul cel mai scandalos din tara sa: regele Irod Antipa isi izgonise legiuita sotie si traia acum cu Irodiada, sotia fratelui sau Filip. Ioan ii zicea: "Nu se cade, rege, sa ai femeia pe sotia fratelui tau" (*Marcu 6,18*). Dar mania Irodiadei nu dormea. Mai intai, ea a capatat de la Irod, arestarea lui Ioan si intemnitarea lui la Maherus, dincolo de Iordan. La ospatul din ziua nasterii lui Irod, fata Irodiadei, inasa, a dansat atat de placut, ca regele i-a fagaduit orice-i va cere. Si, astfel, prin dansul fiicei sale, Irodiada a avut pe tipsisie, de la rege, capul marelui Prooroc. Prietenul Mirelui s-a mutat la cer, ca Mucenic al Legii Domnului.

17 Ianuarie – Cuviosul Antonie cel Mare

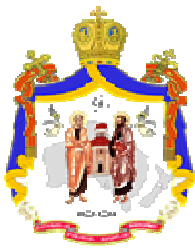
Acesta era de neam egiptean, din satul Come, de langa vestita cetate Heracleopolis, din Egiptul de Sus. S-a nascut catre 250, invatand de la parinti si de la mosii sai credinta in Hristos, si a trait pe vremea lui Diocletian si Maximian, ajungand pana in zilele binecredinciosului imparat Constantin si a feciorilor lui. Si vazand el viata cea patimasa a tinerilor ce invatau carte, in vremea lui, n-a voit a merge la scoli si stia numai limba lui. Dar parintii lui, oameni cu stare fiind ei, se ingrijeau de cresterea fiului lor si de sora lui, dupa luminile intelepciunii crestinesti, fiind el foarte istet la minte si priceput. Deci, n-avea douazeci de ani cand parintii lui au raposat amandoi, lasandu-l pe Antonie mostenitor al unor averi mari.

Si intrand el odata in biserica, a auzit din Evanghelie cuvintele spuse de Domnul tanarului bogat: "Daca voiesti sa fii desavarsit, du-te, vinde averea ta, da-o saracilor si vei avea comoara in cer; dupa aceea, vino si urmeaza-Ma" (*Matei 19, 21*). A fost ca si cand numai pentru dansul s-a facut citirea aceasta si, intorcandu-se acasa, a impartit saracilor averile sale, neoprindu-si pentru sine si pentru sora lui, decat cele de trebuinta. Incredinta apoi pe sora lui unor credincioase fecioare, iar el se facu pustnic. Deci, la inceput, se povatuia dupa viata pustnicilor din apropiere de satul lui, culegand de la toti, ca o albina din flori, toata fapta buna, avandu-si chilia si el tot langa sat, intarindu-se in viata de pustie, in rugaciune, in nemancare, in iubirea de oameni. Si asa se silea a urma lui Hristos, uramand tuturor. Si era iubit de toti din sat.

Dar, tanar fiind, Antonie a inceput lupta cu trupul sau si a aprins vrajmasul intru el ispita dulcetilor desfranarii. Si, aratand el atunci si mai multa sarguinta, s-a mutat mai departe, locuind in niste morminte dintr-un cimitir paganesc. Si a slobozit vrajmasul asupra lui tot felul de naluciri, pofta si navaliri de fiare inspaimantatoare, aproape de deznadajduire. Si abia dupa multa vreme, a inceput a-i trimite lui Domnul raze de usurare. "Unde erai, Doamne, cand ma luptam?" "Eram langa tine si te ajutam," i—a raspuns Domnul. Si rugandu-se a simtit intarire. Si era ca de 35 de ani.

Deci, simtind el atunci nevoie de liniste si de singuratate, s-a suit la munte, intr-o cetatie parasita, in care, inchizandu-se, cineva ii aducea lui paine uscata de doua ori pe an. Si a petrecut asa, in rugaciune si pustnicie, douazeci de ani. Si a iesit Antonie de acolo, invatat de Dumnezeu. Si a inceput a veni lumea la el. Si s-a umplut pustia de colibe de monahi. Si el le vorbea ca un dascal, din Scripturi, si din singura lui iscusinta. Si le zicea: "Nimic din lume sa nu cinstiti mai mult decat dragostea lui Hristos. Ostenelile de aici se vand cu prēt vesnic: ca putin dai si insutit primesti. Oricat ar fi de greu, sa nu ne intristam ca si cum am pieri, sa indraznim si sa ne bucuram ca niste mantuiti, ca Dumnezeu e cu noi." Si altele asemenea.

Si venind vremea prigoanelor lui Maximian a coborat de mai multe ori si fericitul Antonie cu ucenicii lui, la Alexandria, voind a marturisi si ei credinta si a intari pe cei ce patimeau pentru Hristos, dar Dumnezeu a randuit pe el sa fie crutat, Sfantul imparat Constantin dand pace crestinilor. Si stand el in singuratate cu ucenicii, a inceput Dumnezeu a

lucra vindecari minunate prin el. Deci, vazandu-se el risipit peste masura de multimea de oameni, de bolnavi si de monahi, s-a mutat in si mai adanca singuratate, intr-un munte inalt. Si descoperiri I se aratau lui, cu darul lui Hristos. Iar din cand in cand se pogora la muntele cel de jos si se intalnea cu monahii si cu oamenii din lume, care-l cautau. Si multi se lepadau de lume si se faceau monahi.

Deci, a ajuns vestea despre el la imparatie si Constantin Augustul si feciorii lui doreau un cuvânt de la el. Iar el, raspunzandu-le, ii ruga sa fie iubitori de oameni, de dreptate si de cei saraci. Si tuturor le spunea: “Paziti predania parintilor si credinta cea dreapta in Domnul Hristos!”

Cu 15 ani inainte de sfarsitul sau, fericitul Antonie a luat cu sine, in munte, pe doi din ucenicii sai, Macarie si Plutin. Si-I povatuia, zicand: “Nu pierdeti pustnicia si pomeniti invatatura si sfaturile mele!” Si a randuit sa dea Sfantului Atanasie din Alexandria haina sa, si cojocul sau fericitului episcop Serapion, iar mormantul sau nimeni sa nu-l stie.

Deci, traind el o suta cinci ani, s-a mutat catre Domnul. Si viata lui a scris-o Sfantul Atanasie cel Mare, ca unul ce cunostea pe Sfantul Antonie de aproape. Si a ajuns acest minunat om al lui Dumnezeu, Antonie, a fi socotit in toata lumea ca Patriarhul si Dascalul cel adevarat al pustniciei crestine. Dumnezeului nostru, slava! Amin.

30 Ianuarie - Soborul Sfantilor Trei Ierarhi, dascali a toata lumea: Vasilie cel Mare, Grigorie Cuvantatorul de Dumnezeu si Ioan Gura de Aur

Soborul Sfantilor Trei Ierarhi, dascali a toata lumea: Vasilie cel Mare, Grigorie Cuvantatorul de Dumnezeu si Ioan Gura de Aur

Pe aparatorii si luminatorii Bisericii crestine, pe invatatorii cei mari si infranatorii zanzilor diavolesti, pe surpatorii eresurilor, pe stalpii cei neclintiti ai Bisericii, podoabele cele mai alese ale ierarhilor si intocmai cu apostolii, si ai lumii invatatori, pe marele Vasile cel cu dumnezeiasca minte; pe Grigorie, cel cu dulce glas; si pe Ioan luminatorul a toata lumea, sa-i laudam credinciosii din toata inima si sa le cantam : bucura-te, treime de arhieriei mult-laudata !

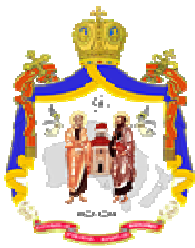
Pe acesti trei Sfinti Parinti: Vasilie cel Mare, Grigorie Teologul si Ioan Gura de Aur, ii sarbatorim astazi laolalta, ca pe cei mai mari invatatori si Pastori ai Bisericii, din toata istoria crestinatatiei. Viata lor sfanta si invataturile lor alcatuiesc, adica, niste indreptare de ortodoxie, vrednice de toata lauda si increderea. Este o dovada limpede ca este ratacire sa nu crezi ca ei. Ei arata la treapta cea mai inalta "drumul imparatesc" in Biserica Ortodoxa. Ei sunt adevaratii ctitori ai Ortodoxiei. Si pentru ca, pe langa darul talmacirii Sfantelor Scripturi, ei s-au invrednicit si de inalta treapta a arhieriei, ei sunt cunoscuti indeobste sub numele de Sfintii Trei Ierarhi.

Viata lor se afla istorisita la zilele in care se face pomenirea fiecaruia din ei, in parte. Asa, viata Sfantului Vasilie se afla la 1 ianuarie, viata Sfantului Grigorie Teologul, la 25 ianuarie, iar viata Sfantului Ioan Gura de Aur, la 13 noiembrie si la 27 ianuarie. Astazi praznuim doar roadele pe care multa lor stradanie le-a adus Bisericii Mantuitorului Hristos.

Asa, mai intai, cei Trei Ierarhi au trait toti cam in aceeasi vreme, adica in secolul IV, si toti trei au adus Ortodoxiei si Bisericii chezasia si stralucirea sfinteniei unor oameni cu inalta stiinta de carte, cunoscand, adica, nu numai adancurile invataturii lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi, mostenita de la Apostoli, ci pretuind, de asemenea, si toata stiinta si filosofia pagana a vremii lor.

Vietuind, apoi, in anii cand Biserica crestina, abia scapata din prigonirile cele sangeroase ale imparatilor romani, ajunsese primejduita de ereziile de la dreapta credinta, din pricina multimii invataturilor gresite ce se ivisera, Sfintii Trei Ierarhi au dus o lupta grea si fara incetare, pentru adevarata intelegere, pentru pazirea dreptei credinte apostolice, cu privire, indeosebi, la dogma Sfintei Treimi, cea mai de seama Taina a credintei crestine. Si invatatura lor a ramas invatatura ortodoxa, de atunci, de azi si de totdeauna.

Fiind toti trei mari ierarhi ai Bisericii, au folosit amvonul, dar fiecare din ei in felul sau.

Sfântul Vasilie, de pildă, a fost totodată și păstor al mirenilor, dar și mare îndrumător al călugărilor. Cele mai vestite cuvântări ale lui, din amvon, sunt tâlcuiri din Cartea Facerii și tâlcuiri la Cartea Psalmilor. Cât privește rânduielile date de el călugărilor, acum 16 veacuri, ele dăinuiesc și astăzi. Vrednic de însemnat este locul pe care Sfântul Vasilie îl dă muncii, alături de rugăciune, în viața călugărilor. Cu adevărat învățător al mirenilor, el unește cuvântul cu fapte, chemând pe cei bogați să sprijine asezămintele creștine întemeiate de el, pentru ajutorarea săracilor, a bolnavilor, a tuturor celor slabi și neputincioși din cetate. Mai amintim, în sfârșit, că Sfântul Vasilie și Sfântul Ioan Hrisostom s-au străduit și cu înfrumusețarea și desăvârșirea Sfintei Liturghii din timpul lor, și cele două Liturghii: Liturghia Sfântului Ioan și Liturghia Sfântului Vasilie, poartă și astăzi numele lor și se săvârșesc în Biserica Ortodoxă, așa cum le-au desăvârșit ei. Tot în felul său, a folosit amvonul și Sfântul Grigorie de Nazianz . Vorbitor înnăscut, poet și mare teolog, Sfântul Grigorie și-a câștigat renumele de "Cuvântător de Dumnezeu", adică renumele de teolog, talmăcind pe înțelesul oamenilor din timpul lui, Taina Sfintei Treimi. Chemat la Constantinopol, cetate care căzuse atât de mult în rătăcirea lui Arie, încât în toată capitala imperiului nu mai rămăsese decât o singură biserică ortodoxă, biserica Învierii, după cinci ani de cuvântări în această biserică, starea lucrurilor s-a răsturnat și în toată capitala, nu mai rămăsese decât o singură biserică a lui Arie, toate celelalte fiind ortodoxe. Pentru aceasta a și fost el ales patriarh al Constantinopolului. Puțni teologi s-au ridicat la înălțimea și la adâncimea teologiei lui. Cele mai vestite din cuvântările lui sunt Cele cinci Cuvântări Teologice, ținute de el în biserica Învierii din Constantinopol.

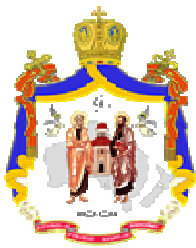
În ceea ce privește pe Sfântul Ioan Gură de Aur, acesta a folosit amvonul, mai ales, pentru învățarea mirenilor, chemându-i spre întoarcerea la Dumnezeu și la milostenie, de la cei mai smeriți, până la cei, mai semeți, îmbărbătându-i și dojenindu-i și dându-le ca pildă viața sa de nevoiță, dar și de dârza bărbăție. A fost socotit ca cel mai iscusit vorbitor, pe care l-a avut Biserica. Drept marturie a cuvântărilor lui, el a lasat Bisericii, Talmacirea Evangheliei după Matei și Talmacirea celor 14 Epistole ale Sfântului Pavel. Talmacirile lui sunt o adevărată evanghelie practică.

În sfârșit, Sfintii Trei Ierarhi s-au asemănat între ei și prin slabiciunea lor trupească. Toti trei au avut o sanătate plapandă. În slabiciunea vasului lor trupesc salasluiă însă, taria cea neasemanată a Duhului și cuvântul lor era unit cu fapta. Impodobiti cu asemenea daruri, Sfintii Trei Ierarhi au fost slaviti în toată lumea creștină, dar, mai cu osebire, în imparția dreptcredincioasă de rasarit, atât de mult, încât, în chip neașteptat, slavirea lor a ajuns o pricină de dezbinare între credincioși, acum aproape o mie de ani în urmă, pe vremea când în Constantinopol carmuia cucernicul imparat Alexie, din neamul Comnenilor.

Erau creștini care-l socoteau pe Vasilie mai mare dintre cei Trei Ierarhi ca unul care, ca nimeni altii, a unit cuvântul sau cu fapta. Altii, coborându-l pe acesta și pe Ioan, îl socoteau fruntas al lor pe Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, atât pentru multimea cuvintelor lui, cele dulci ca mierea, cât și pentru puterea și adâncimea gândului. Altii, în sfârșit, dădeau întâietate lui Ioan, cel cu gura de aur, mai mester la cuvânt decât toți și indemnător la aspra pocăință. Și neînțelegerea ajunsese atât de mare, încât creștinii se împartiseră în cete, care se dusăneau între ele.

Deci, făcându-se cinstirea lor piatră de poticnire, Sfintii n-au răbdat o ruptură ca aceasta. Drept aceea, s-au aratat ei, mai întâi, câte unul, apoi, toți trei laolaltă, unui, episcop inteligent, care pastorea în acea vreme cetatea Euhaitelor, anume Ioan, și i-au grai așa: "După cum vezi, noi la Dumnezeu una suntem și nici o vrajba nu este între noi. Fiecare din noi, la timpul său, indemnati de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea. De chemi pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, sculându-te, poruncește, celor ce se învrajbesc, să nu se mai certe pentru noi. Ca nevointa noastră, cât am fost în viața și după moarte, a fost să împacam pe oameni și să aducem în lume pace și unire. Împreunează-ne, dar, făcându-ne praznic la câte trei într-o singură zi, și înștiințează cu aceasta pe creștini, că noi în fata lui Dumnezeu, una suntem."

Și, ascultând porunca Sfintilor, acest minunat barbat, Ioan episcopul Euhaitelor, a rânduit pomenirea laolaltă a Sfintilor Trei Ierarhi, la 30 ianuarie, pe vremea imparatului Alexie Comnenul, adunând, ca într-un singur glas, cele trei chemări ale Ortodoxiei : chemarea calugărească a Sfântului Vasilie, înalta teologie a Sfântului Grigorie și Evanghelia practică a Sfântului Ioan. Amintim ca, tot în cinstea Sfintilor Ierarhi, acum trei veacuri, domnitorul Vasile Lupul al Moldovei a înălțat minunata biserică din Iasi, care a uimit multa lume prin frumusețea podobeilor ei. Cu rugăciunile acestor Trei Ierarhi, Hristoase, Dumnezeul nostru, și cu ale tuturor Sfintilor, surpa și risipește ridicările eresurilor și pe noi, la unire și la pasnica asezare, ne pazeste și cerestii Tale Împarții ne învrednicește, ca binecuvântat esti în vecii vecilor! Amin.

Povestiri cu tâlc:

Ecoul vieții

Aflându-se în excursie pe munte, o tânără familie a poposit într-o cabană de la marginea unei văi. Băiatul cel mic, supărat pe fratele său, s-a dus în spatele cabanei și a strigat de ciudă: "Te urăsc!" Dar, imediat, un glas puternic i-a răspuns: "Te urăsc, te urăsc ...!"

Speriat, copilul a alergat în casă și i-a povestit tatălui toată pățania, spunându-i că, afară, cineva strigă la el că-l urăște. Au mers împreună la locul cu pricina, unde tatăl i-a spus fiului său:

- Aici erai când ai auzit că cineva te urăște ?

- Da!

- Ia spune-i că-l iubești!

- Te iubesc! - a strigat copilul și, de îndată, văile i-au răspuns: "Te iubesc, te iubesc! ..."

- Ține minte, i-a mai zis tatăl, așa este și în viață: dacă ești om rău, numai răutate vei întâlni, dar dacă ești om bun și te porți frumos cu ceilalți, atunci doar dragoste vei găsi, la tot pasul. Și, chiar dacă nu vei fi iubit totdeauna de către oameni, în schimb dragostea Domnului va fi mereu cu tine. Să nu uiți asta!

"Când un străin bate, caritatea îi deschide ușa ospitalității; odată intrat, îl întâmpină bucuria; odată primit, îl găzduiește omenia. Pe cel flămând, îl hrănește bunătatea; pe cel deznădăjduit, îl călăuzește credința, iar pe cel tulburat, dragostea."

Bogații și săracii

Demult, cu sute de ani în urmă, a trăit un rege puternic și înțelept. Într-o zi, plimbându-se prin curtea palatului său, a auzit, dincolo de ziduri, pe cineva care plângea. A dat imediat poruncă să fie deschise porțile și a ieșit să vadă ce se întâmplase. Nu-și putea crede ochilor ... Dacă în palatul său, toți oamenii erau multumiți și aveau de toate, acum vedea, însă, că la porți erau adunați oameni nevoiași, ce întindeau mâna pentru o bucată de pâine. Chiar lângă zid, era un copil ce plângea. Când regele l-a întrebat ce i s-a întâmplat, copilul i-a răspuns că părinții săi sunt bolnavi și el nu are bani nici de hrană și nici de doctorii. În timpul acesta, în jurul regelui s-a strâns o mulțime de oameni nevoiași, unul mai amărât decât celălalt, fiecare încercând să-și spună păsul. Mâniat de această situație pe care sfinții i-o ascuseseră, regele s-a întors în palat și i-a chemat pe toți bogătașii la el. Când aceștia s-au adunat în sala tronului, le-a spus:

- Voi sunteți cei mai bogați oameni din regatul meu. Aveți atâta avere încât ați putea să vă construiți fiecare câte o casă numai din aur. Dar dacă v-ați uita și în jurul vostru, ați vedea că sunt oameni care mor de foame, care o duc rău, fiindcă voi nu vă îngrijiți de treburile cetății. Afară este plin de oameni ce vor să muncească pentru o pâine, dar voi îi refuzați. Doar de voi înșivă depinde ca acești oameni să o ducă mai bine. Puteți să îi ajutați și vă poruncesc să o faceți!

După câteva zile, regele a văzut că nimic nu se schimbase. Chemându-i iarăși la el pe cei mai bogați dintre supușii săi, le-a spus:

- Văd că nu aveți suflet! Cum de nu vă e milă de cei ce se luptă cu greutatea, zi de zi?! Dacă nu o faceți voi, atunci o s-o fac eu! Iată ce poruncesc: de azi înainte, pentru fiecare sărac mort de foame, în regatul meu, va fi omorât și un bogătaș! De mâine, ne vom întâlni în fiecare seară și, dacă aflu că, peste zi, un om a murit de foame la mine-n cetate, atunci sorții vor decide care dintre voi va fi executat. Pentru că voi înșivă vă faceți vinovați de moartea celui om, căci l-ați fi putut ajuta, dar n-ați făcut-o. Ne vedem mâine seară!

Se spune că, de a doua zi, nimeni nu a mai murit de foame în regatul acela!

**"Nu invidia gloria celui păcătos, căci nu știi care va fi sfârșitul lui. (...)
„Judecata este fără milă pentru cel ce n-a făcut milă."**